

30:7-10 Dovid asks Hashem what to do, and is told to pursue/defeat Amalek

1. 30:9 “The remaining”

- The 200 who did not fight
- The weak, separate from the 600, who had been in Tziklag all along (Abarbanel)
- Those who joined in Divrei haYamim I 12 (Malbim)

2. Abarbanel to Shemuel I 30:9

ויותר נכון הוא שנאמר, שעם היות לדוד שש מאות איש מלחמה הנה היו עמו עוד חולים זקנים ונערים ואנשים משרתים שלא ילחמו, כי א"א שלא נשארו בצקלג עם הנשים אנשים מה כדי לשמור אותן, ויאמר הכתוב כאן שהלך דוד ואנשיו שש מאות איש ויבואו כלם עד נחל הבשור, והנותרים אשר עמו מלבד השש מאות איש עמדו, רוצה לומר נשארו בצקלג

It would be more accurate to say that even as David had 600 warriors, he also had more ill, elderly, youth and servants who did not fight. It is impossible that only women remained in Tziklag, without some men to guard them. And the text says here that David and his 600 men went, and all of them came to Nachal haBesor, and the remainder who were with him, aside from the 600 men, stood – meaning, they stayed in Tziklag.

3. Malbim to Shemuel I 30:9

מבואר (דה"א יב) כי באו אל צקלג עוד גבורים רבים מבנימין ומנשה אל דוד, בין בהיותו עצור מפני שאול (שם א), בין בבואו עם פלשתים על שאול למלחמה ולא עזרום (שם יט), בענין שהיו אנשיו אז יותר משש מאות שהיה אתו מכבר. ואלה עמדו בצקלג ולא יצאו לרדוף, כי לא שבו נשיהם ובניהם שלא היו שם, ועז"א והנותרים עמדו, ר"ל היותר על שש מאות שנותרו ולא היו לבז מן הגדוד עמדו בצקלג:

It is explained (Divrei haYamim I 12) that many more warriors came to Tziklag from Binyamin and Menasheh, to David, whether when he was hiding from Shaul (12:1), or when he came with the Plishtim against Shaul for war and did not help them (12:19), such that his men were more than the 600 who had been with him before. And these remained in Tziklag and did not go out to pursue, for their wives and children were not taken captive, as they were not there. Regarding these it says, “And the remainder stood,” meaning those in excess of 600 who remained and were not despoiled by the army stayed in Tziklag.

4. פגר = Corpse

- Inactive (Rashi)
- Exhausted (Targum, Rashi, Radak)
- Body (Abarbanel, perhaps Malbim)

5. Rabbi Amnon Bazak, פרק ל' דוד והגדוד העמלקי

וכבר עמדנו על כך, שיייתכן שארבע מאות האנשים שעלו אחרי דוד היו אותם ארבע מאות איש של הגרעין המקורי, והמאתיים שישבו על הכלים הם אלו שהצטרפו מאוחר יותר, והיו תוספת שלא הייתה מגובשת דייה עם הקבוצה המקורית. ממילא ניתן לומר, שגם ארבע המאות שהלכו עם דוד כאן הם ארבע מאות אנשי הגרעין הראשוני, בעוד שהמאתיים הנוספים, הם הם שנותרו באגף האפסנאות גם בעלייה על נבל. הערה 5: ייתכן, כמובן, שאין קשר בין הקבוצות, ובכל פעם מדובר באנשים שונים. אלא שאם באמת אין אלו שתי קבוצות קבועות, קשה להבין מה ראה המקרא לציין חלוקה זו.

And we have already discussed that the 400 men who ascended with David may have been the same 400 men in his original kernel, and the 200 who stayed with the equipment are those who joined later on, who were not yet sufficiently integrated with the original group. So it is possible to say that the 400 who went with Dovid here may also have been the 400 men of that original kernel, while the additional 200 are those who remained with the equipment in the attack on Naval as well.

⁵It is possible, of course, that there is no link between the groups, and each time it speaks of different men. But if in truth these are not two fixed groups, it is hard to understand why the text specifies this division.

6. Ralbag to Shemuel I 30:9

ואולי היה זה ליראתם מהגדוד ההוא או שהיו יגעים מאד וכראות דוד זה הושיבם שם עד בואם לשמור הכלים:

And perhaps this was due to their fear of that army, or they were very tired. And when David saw this, he placed them there until [the army] would come back, to guard the equipment.

7. Abarbanel to Shemuel I 30:21

וידמה שהיה על אותו הנחל הר גבוה ותלול, ומסוכן להעברת עם רב בנחל, כי אם יבואו מהאויבים ויעמדו על הנחל מלמעלה בראש ההר אשר עליו לא יעבור איש בנחל, כי יפילו עליהם אבנים עד אכזריותם, ומפני זה בחר דוד שהמאטים איש ישארו שמה באותו מקום מההר המסוכן כדי שישמרו אותו ויהיו להם מבצר משגב ולא יבואו האויבים להשגב בו...

It appears that there was a high, hilly mountain above that wadi, and it was dangerous to bring a large group across the wadi, for if some of the enemy would come and stand above the wadi, atop the mountain over it, no man could cross the wadi, for they would cast stones upon them until they were destroyed. And therefore David decided that the 200 men should remain there, in that place, by the dangerous mountain, to guard it and to be a fortress such that the enemy could not occupy it...

8. Malbim to Shemuel I 30:9

...שלא שבו לביתם, רק עמדו שם בפקודת דוד לשמור הכלים שהונחו שם להקל הטורח:

...They did not return home, but they only stood at David's command to guard the equipment that was left there, to ease the burden.

9. Malbim to Shemuel I 30:8

אני ארדוף בכל אופן ושאלתי הוא האשיגנו. והשיב רדוף כי תשיג, ולא תהיה פעולה בטלה וגם תציל, ואתה מחויב לרדוף:

I will pursue in any case; my question is whether I will catch him. And [Gd] answered, "Pursue, for you will catch them," and it will not be a useless action and you will also save them, and you are obligated to pursue.

10. Talmud, Yoma 73b

ואם הוצרך הדבר לשנים מחזירין לו שנים שנאמר...

And if two are necessary, they will respond to two, as happened in Shemuel I 30...

30:11-16 An Egyptian helps Dovid attack Amalek

11. Talmud, Yoma 83b

תנו רבנן: מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו דבש וכל מיני מתיקה, שהדבש וכל מיני מתיקה מאירין מאור עיניו של אדם... אמר אביי: לא שנו אלא לאחור אכילה, אבל קודם אכילה מגרר גריר דכתיב "וימצאו איש מצרי בשדה..."

Our sages taught: If someone is gripped by *bulmus*, we feed him honey and all manner of sweets, for honey and all manner of sweets illuminate a person's eyes... Abbaye said: This is only after eating, but before eating it increases the appetite, as it says, "And they found an Egyptian man in the field..."

12. Rabbi Amnon Bazak, פרק ל' דוד והגדוד העמלקי

פסוקים אלו מתארים, בראש ובראשונה, את התהום המוסרית העמוקה המפרידה בין העמלקים ובין מחנהו של דוד. אנשיו של דוד פוגשים איש מצרי על סף המוות, והם מצילים אותו מבלי לדעת מיהו, למרות מצוקתם הנפשית הקשה ולמרות היותם בעיצומו של מרדף. מוצאו המצרי של האיש מחדד שני היבטים. ראשית, לו היה זה עמלקי, היה מקום לחשוב שאנשי דוד הצילוהו רק לתועלתם, מתוך הנחה שיוכל לספק להם מידע על הגדוד שפשט על צקלג; היותו מעם אחר מוכיחה שמתחילה לא היה מקום לחשוב על כך, ושהסיוע לו נבע ממחויבות מוסרית גרידא. שנית, היות הנער "איש מצרי" עלולה הייתה להשפיע לרעה על היחס כלפיו, לאחר מאות שנות שעבוד בהן שכיה היה המראה של "איש מצרי" (שמות ב, יא); אף על פי כן קיימו דוד ואנשיו את מצוות התורה "לא תתעב מצרי כי גר הָיִיתָ בְּאֶרֶץ צוּ" (דברים כ"ג, ח), והצילו את הנער ממוות. כל זה בולט, כמובן, אל מול אכזריותם של העמלקים...

These texts describe, first and foremost, the deep ethical chasm which separated the Amalekites and David's camp. David's men encountered an Egyptian man on the verge of death, and they saved him without knowing who he was – despite their difficult emotional crisis and despite being in the middle of pursuit. The Egyptian origin of the man sharpens two perspectives. First, if he were Amalekite there would be room to think that David's men saved him only for their own benefit, assuming that he could provide them information about the army that had attacked Tziklag. Being from another nation showed that from the beginning there was no reason to think that, and that aiding him came from simple ethical obligation. Second, the youth being an "Egyptian man" could have made their approach to him worse after centuries of enslavement in which the scene of "An Egyptian man beating a Jew" was common. And yet, David and his men fulfilled the Torah's mitzvah, "You shall not abhor an Egyptian, for you were a stranger in his land," and they saved the youth from death.

All of this stands out, of course, opposite the cruelty of the Amalekites...